

over den sædvanemæssige Tid, for derpaa atter under de sidstnævnte Forhold at lade Arbejdstiden skrumpes sammen til et Minimum.“

Den samme Professor skriver lidt længere nede i samme tyske Blad: „Vi behøve vel ikke nærmere at skildre de sørgelige Følger af saadanne Tilstande for Arbejdernes Liv; de dybt virkende skadelige Følger for Arbejdernes Livsforhold, Sundhed og Livsmod, som resultere heraf, ligge klart som Dagen. En Maksimalarbejdsdag vil jo sikkert rydde dette Onde af Vejen, den vil med sin Indskrænkning af Arbejdstiden hindre Overarbejde, som i de gode Forretningstider bliver til et Onde, og vil forlægge denne Overarbejdstid til den nu næsten altid nagende og truende arbejdsløse Periode. Det vil ganske naturligt medføre en bedre og naturligere regelmæssig Arbejdsfordeling, og det vilde være en stor Velgerning for hele Samfundet at opnaa en rolig, regelmæssig Strøm af Produktion for Arbejderne, og tillige vilde det give Markedet en stabilere og gunstigere Holdning, fordi Efterspørgselen efter Varerne fra den store Folkemasses Side vilde blive stadigere og regelmæssigere. Under den saaledes regulerede Arbejdstid vilde ogsaa den udhvilede og aandeligt som ogsaa sanitært bedre beskyttede Arbejder yde mere og bedre Arbejde end den i regelløs Produktion snart til Udmattelse drevne og snart ved Lediggang enerverede og ud af Øvelse komne Arbejder.“

Det er min og mit Partis faste Overbevisning, at dette at indføre en Maksimalarbejdsdag paa 8 Timer vil tjene til at gøre Produktionen regelmæssigere, til at forbedre Produktet og vil give Plads for en stor Del af den store arbejdsløse Hær, som vi næsten altid have herhjemme. En lovmæssig forkortet Arbejdstid vil indvirke paa hele Samfundet som en Regulator paa en Dampmaskine. Det er et unaturligt Forhold, at ikke Arbejderne, som ved Maskinernes Hjælp producere det mangedobbelte af det Arbejde, de tidligere formaaede at præstere ved deres Hænders Gerning, nyde nogen Afkortning i den lange Arbejdstid. Fabrikarbejdet med den ensformige Beskæftigelse, med idelig og altid de samme Muskelbevægelser, med den slappende og sløvende Ensformighed, Produktets ofte sundhedsskadelige Egenskaber, Nødvendigheden af at følge Maskinens Tempo uden Hensyn til Ildebefindende eller fysisk Trang i Øjeblikket til Hvile, den tvungne Stilling under Arbejdet — en eller anden af disse eller andre lig-

nende skadelige Indflydelser vil gøre sig mere gældende under den lange Arbejdstid. Jo længere Arbejdstiden er, i desto stærkere og mere stigende Grad øges den skadelige Virkning, for eftersom Trætheden tiltager, aftager Modstandskraften. Det er ligeledes bevist ved Statistikken, at de fleste forekommende Ulykkestilfælde indtræffe i den sene Arbejdstime. Hvis derimod Arbejdstiden er passende kort, kunne de skadelige Virkninger neutraliseres ved den forlængede Tid til aandelig Adspredelse og Hvile.

At Indførelse af en kortere, lovbestemt Arbejdsdag vil virke udviklende for Arbejderens aandelige Sundhed og give ham Anledning til at udvikle og forædle sine intellektuelle Evner, er min faste Overbevisning. Et Menneske, hvis Liv er en uafbrudt Gentagelse af ensformigt Arbejde, Spise og Søvn og atter igen Arbejde, Spise og Søvn uden Afbrydelse, bliver til sidst aandeligt forkrøblet. Skal dette Liv saa fortsættes Slægtled efter Slægtled, vil det sætte sit Stempel paa den Samfundsklasse, som maa leve under slige Vilkaar. Ved Indførelse af en lovfæstet Maksimalarbejdsdag ville Arbejderne faa mere Tid til at dyrke Familienlivet, til at læse og samle Kundskaber og uddanne sig saavel legemligt som aandeligt. Har ikke et Samfundsmedlem Tid til udenom sit kropslige Arbejde at kunne skøtte noget om sine Børns Opdragelse, til at udvikle sine Kundskaber og sin Intelligens og til at deltage personligt og selvstændigt i det offentlige Liv, kan man vanskelig kalde en saadan Tilværelse værdig for et civiliseret Menneske.

Det er ikke alene Arbejderne, som se saaledes paa denne Sag; men Tusinder af Læger og andre Videnskabsmænd saavel herhjemme som overalt i den ganske Verden udtale sig paa samme Maade om den gavnlige Virkning, det vil have for hele vort Samfund, om man fik en lovfæstet Arbejdstid. Jeg har ligeledes nævnt Lande, hvor man ad Lovgivningens Vej har fastsat bestemte Regler for Arbejdstiden saavel for voksne Arbejdere som for unge Mennesker indtil 17—18 Aars Alderen og Kvinder. Jeg har gjort dette for at vise, at dette at lovgive paa Arbejdstidens Omraade ikke er noget ukendt, og om vi her i Danmark vilde vedtage denne Lov, vilde vi ikke være de første, og mange ville komme efter os.

Forinden jeg slutter, vil jeg gøre nogle faa Bemærkninger til denne Statistik, som er fremkommen paa Foranledning af det